

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 6. februar 2017. godine
Ref.br.:RK1036/17

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI62/16

Podnosilac

Bekë Lajçi

**Ocena ustavnosti rešenja Ac. br. 1961/2015 Apelacionog suda
od 16. novembra 2015. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Bekë Lajçi, advokat iz Peći (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje Ac. br. 1961/2015 Apelacionog suda od 16. novembra 2015. godine.
3. Osporena odluka je uručena podnosiocu zahteva 30. decembra 2015. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom se tvrdi da su povređena prava podnosioca zahteva, garantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 46. [Zaštita imovine], i članom 102. [Opšta Načela Sudskog Sistema] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6. [Pravo na pravično suđenje], stav 1, i članom 1. Protokola 1 [Zaštita imovine] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).
5. Podnosilac zahteva, dalje, traži od Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) da uvede privremenu meru, odnosno *“NALOŽI javnom beležniku iz Istoka i svakom drugom javnom beležniku u Republici Kosovo da ne sastavlja bilo kakav ugovor o kupoprodaji nepokretnosti, zakupu, izgradnji ili o bilo kojoj drugoj pravnoj radnji ili poslu koji se odnosi na nepokretnost koja se vodi na ime gđe Sh.J. iz Istoka [...]”*.
6. Podnosilac zahteva, takođe, traži od Suda da zakaže raspravu *“kako bi se razmotrili dokazi i navodne činjenice [...]”*.

Pravni osnov

7. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 27. i 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilima 29. i 54. Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

8. Dana 8. aprila 2016. godine, podnosilac je podneo zahtev Sudu.
9. Dana 14. i 15. aprila 2016. godine, podnosilac zahteva je podneo dodatne informacije i dokumenta Sudu.
10. Dana 15. aprila 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Almiro Rodrigues i Selvete Gërxhaliu-Krasniqi.
11. Dana 25. aprila 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Apelacionom sudu i I.J. kao zainteresovanoj strani u ovom zahtevu.

12. Dana 20. maja 2016. godine, podnosilac je podneo Sudu nekoliko objašnjenja u vezi sa svojim zahtevom, kao i nekoliko dodatnih dokumenata.
13. Dana 2. juna 2016. godine, Sud je obavestio Osnovni sud u Peći-Ogranak u Istoku o registraciji zahteva i tražio da mu dostavi kompletan dosije u vezi sa ovim predmetom.
14. Dana 10. juna 2016. godine, Osnovni sud u Peći-Ogranak u Istoku je dostavio dosije koji je tražio Sud.
15. Dana 14. septembra 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Ivana Čukalovića za člana Veća za razmatranje umesto sudije Roberta Carolana, koji je 9. septembra dao ostavku na mesto sudije.
16. Dana 29. septembra 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Almira Rodriguesa za člana Veća za razmatranje umesto sudije Snezhane Botusharove, koja je prema starosti imenovana za predsedavajuću Veća za razmatranje.
17. Dana 29. septembra 2016. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvesatioca i iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

18. Od 2002. do 2007. godine, podnosilac zahteva je, u svojstvu advokata, zastupao I.J. u nekoliko postupaka pred redovnim sudovima. Njih dvoje su zaključili sporazum kojim su se složili o iznosu naknade koji bi podnosilac zahteva primio kao naknadu za obavljanje advokatskih usluga.
19. Budući da I.J. nije ispunio svoje obaveze prema podnosiocu zahteva, poslednje navedeni je podneo tužbu Opštinskom sudu u Istoku, gde je tražio da se I.J. obaveže da mu isplati određeni iznos novca.
20. Dana 2. februara 2011. godine, Opštinski sud u Istoku je (presuda C. br. 51/09) usvojio tužbeni zahtev podnosioca i obavezao I.J. da mu isplati određeni iznos novca kao naknadu za usluge advokature koje mu je obavio za I.J.
21. Neodređenog datuma, I.J. je izjavio žalbu na gore navedenu presudu.
22. U međuvremenu, I.J. je podneo i predlog Opštinskom sudu u Istoku, gde je tražio da se podeli imovina koju je on do tada imao u zajedničkom vlasništvu sa svojom majkom, SH.J. i svojim bratom Z.J.
23. Dana 5. aprila 2011. godine, postupajući po predlogu I.J. o podeli nepokretnosti u zajedničkom vlasništvu, Opštinski sud u Istoku je (rešenje N. br. 23/010) odlučio da se imovina podeli između SH.J. i Z.J., tako da I.J. ne dobije nijedan deo od tog zajedničkog vlasništva. SH.J. je (majka I.J.) proglašena vlasnicom poslovnog prostora (koji će kasnije postati predmet izvršnog postupka), dok je Z.J. (brat I.J.) dobio nekoliko drugih parcela. Sud je

- ovako odlučio, pošto su se I.J., SH.J. i Z.J. složili da vansudskim sporazumom podele imovinu koju su imali u zajedničkom vlasništvu. Svojom odlukom, Opštinski sud u Istoku je samo potvrdio njihov sporazum.
24. Dana 5. marta 2012. godine, Okružni sud u Peći je (presuda Ac. br. 146/2011) odbio žalbu I.J. (vidi stav 21) kao neosnovanu i potvrdio presudu (C. br. 51/09 od 2. februara 2011. godine) Opštinskog suda u Istoku.
 25. Budući da je gore navedena presuda Opštinskog suda u Istoku postala pravosnažna i s obzirom da I.J. nije ispunio svoju obavezu dobrovoljno, podnosilac zahteva je, u svojstvu poverioca, podneo zahtev Opštinskom sudu u Istoku za pokretanje izvršnog postupka protiv I.J., u svojstvu dužnika.
 26. Dana 18. maja 2012. godine, Opštinski sud u Istoku je (rešenje E. br. 150/012) odredio izvršenje u korist podnosioca zahteva.
 27. I.J. je podneo prigovor protiv gore navedenog rešenja i tražio da se isto poništi i da se predlog podnosioca zahteva za izvršenje odbije.
 28. Dana 16. novembra 2012. godine, Opštinski sud u Istoku je (rešenje E. br. 150/012) odbio prigovor I.J. i potvrdio izvršenje, kao zakonito i dozvoljeno.
 29. Dana 2. oktobra 2013. godine, sada Osnovni sud u Peći-Ogranak u Istoku (u daljem tekstu: Osnovni sud) je rešenjem E. br. 150/12 utvrdio: "*Postupak izvršenja je dostigao fazu pripreme javne licitacije*" i "*Sud je dužan da odredi prodajnu tržišnu vrednost nekretnine*". Ovim rešenjem i na osnovu veštačenja veštaka određenog za utvrđivanje tržišne cene, Osnovni sud u Istoku je odredio određenu cenu za gore navedeni poslovni prostor, koji je ocenjen kao predmet izvršenja u ovom predmetu.
 30. Protiv ovog rešenja I.J. je izjavio žalbu Apelacionom sudu zbog pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava. I.J. je tom prilikom osporio predlog podnosioca zahteva za izvršenje, sa obrazloženjem da je Osnovni sud u Istoku dozvolio izvršenje "*nad imovinom koja nije njegova.*"
 31. Dana 4. aprila 2014. godine, Apelacioni sud je (rešenje Ac. br. 3432/2013) usvojio žalbu I.J. kao osnovanu, poništio rešenje Osnovnog suda (E. br. 150/12 od 2. oktobra 2013. godine) i odlučio da se poslednje navedenom vrati predmet na ponovno razmatranje. Apelacioni sud je utvrdio: a) tržišna cena predmeta izvršenja je doneta u suprotnosti sa zakonskim odredbama b) Osnovni sud je odlučio rešenjem, a trebao je da odluči zaključkom i c) Osnovni sud uopšte nije uzeo u obzir primedbe I.J. Važno je napomenuti da se Apelacioni sud nije izjasnio u vezi sa tim da li je dozvoljeno izvršenje nad imovinom I.J. ili imovinom koja nije bila na njegovo ime.
 32. Paralelno sa ovim postupcima koji su se sprovodili pred redovnim sudovima, podnosilac zahteva je preneo svoj predmet izvršenja protiv I.J. privatnom izvršitelju koji je imenovan za teritoriju Đakovice.

33. Dana 18. avgusta 2014. godine, SH.J. je podnela prigovor Osnovnom sudu, tvrdeći da je vlasnica poslovnog prostora koji je određen kao predmet izvršenja. U svom prigovoru, SH.J. je naglasila da *“ovaj lokal ne može biti predmet izvršenja”*, jer je to njena imovina, a ne imovina njenog sina, I.J.
34. Dana 9. septembra 2014. godine, Osnovni sud je (zaključak P. br. 1/2014) uputio treće lice SH.J. na građanski redovan postupak, navodeći da poslednje navedena i podnosilac zahteva imaju različite tvrdnje u pogledu vlasništva nad poslovnim prostorom i kao takvo, pitanje treba rešiti novim građanskim sporom. Prema spisima predmeta, građanski spor upućen od strane Osnovnog suda još uvek nije završen.
35. Dana 16. septembra 2014. godine privatni izvršitelj je, uprkos gore navedenom zaključku, organizovao javnu aukciju za prodaju nepokretnosti (poslovnog prostora) koju je smatrao imovinom I.J. Nakon završetka javne aukcije, podnosilac zahteva je proglašen dobitnikom, koji se zajedno sa još jednom osobom prijavio kao ponuđač. Tokom postupaka sprovedenih od strane privatnog izvršitelja, podnosilac zahteva je proglašen kupcem navedenog poslovnog prostora. Tom prilikom, podnosiocu zahteva je naloženo da deponuje razliku sredstava I.J., budući da je dobio deo koji je I.J. dugovao za usluge advokature.
36. Dana 26. septembra 2014. godine, privatni izvršitelj je (nalog P. br. 33/14) odredio sprovođenje izvršenja protiv dužnika I.J. Kao predmet izvršenja je određen poslovni prostor koji je prenet u vlasništvo SH.J. 2011. godine.
37. I.J. je podneo prigovor protiv gore navedenog naloga Osnovnom sudu.
38. Dana 6. novembra 2014. godine, Osnovni sud je (rešenje P. br. 3/014) usvojio prigovor I.J. i poništio gore navedeni nalog privatnog izvršitelja sa obrazloženjem:

“[...] Sud je ocenio osporeni nalog u smislu navoda u žalbi – odstupanju i našao da je žalba – prigovor osnovana, i koja se kao takva prihvata. Ovo zbog oslanjanja se na činjenicu, u početku, kao što se zaključuje iz stanja iz spisa predmeta u smislu rešenja Apelacionog suda, kao drugostepenog suda, AC br. 3432/013 koje je poništilo rešenje Osnovnog suda – Ogranak u Istoku, E. br. 150/012 od 02.10.2013. god., i predmet se vratio na ponovno razmatranje, sa određenim napomenama i predlozima kao u tom rešenju.

U smislu ovoga, kao što se utvrđuje iz spisa predmeta, nije se ispunio predlog prema tom rešenju u daljnjem postupku izvršenja tako da je ostao neispunjen prethodni uslov o određivanju cene objekta [...]. Dok što se tiče osporavanja naloga u smislu da lokal, koji je predmet izvršenja, nije imovina dužnika nego imovina Shahe Jahaj, i u tom smislu, od strane Suda, sa zaključkom E. br. 1/2014, od 09.09.2014. god., treće lice je bilo upućeno na redovni građanski spor, za ostvarivanje navedenog prava.”

39. Podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv gore navedenog rešenja Osnovnog suda zbog bitnih povreda procesnih odredaba i pogrešne primene materijalnog prava, tražeći da se ostave na snazi odluke donete od strane privatnog izvršitelja, kojima je on proglašen za dobitnika javne aukcije za prodaju poslovnog prostora.
40. Dana 16. novembra 2015, Apelacioni sud je (rešenje Ac. br. 1961/2015) (osporena odluka) odbio žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu i odlučio da vrati predmet na ponovno odlučivanje privatnom izvršitelju. Ovom prilikom, Apelacioni sud je obrazložio:

“U konkretnom slučaju privatni izvršitelj, na početku nije ocenio činjenicu da se prilikom podnošenja predloga za izvršenje, koja je bila imovina dužnika i to sa nekim imovinskim izvodom.

Činjenica je da je privatni izvršitelj postupio prema predlozima Apelacionog suda, ali nije utvrdio činjenicu, koja je osnovna za ovu izvršnu stvar, a to je da u čijem je vlasništvu, u trenutku podnošenja predloga o izvršenju lokala, nekretnina koja je sada predmet izvršenja, jer se iz spisa predmeta ne vidi kako se postupilo u ovom smeru. Od Apelacionog suda se traži jedna takva stvar, i na osnovu odgovora na žalbu koga je podneo sam poverilac. Ne može biti izvršenje ako predmet izvršenja ne pripada dužniku jer kao što se zna predmet izvršenja da bi bio moguć za izvršenje, treba da bude isključivo u vlasništvu dužnika. Prema Apelacionom sudu, kada bi se ova činjenica utvrdila na početku, ne bi bila situacija kao što je sada i ne bi došlo do ovolikog kašnjenja ovog postupka [...]. Bilo bi u redu, kada bi se imovina – lokal prodala poveriocu tokom izvršnog postupka privatnog izvršitelja, ako bi se dokazalo sa imovinskim izvodom da je zaista u vlasništvu dužnika. Ali, prema spisima ovog predmeta, još nije jasno vlasništvo ovog lokala, tako da iz ovog razloga i osporeno rešenje je trebalo da se potvrdi, jer se ionako ovaj predmet trebao da se vrati na ponovnu obradu privatnom izvršitelju, koji predhodno treba da utvrdi imovinu dužnika a onda da dozvoli njenu prodaju ako se ispune predviđeni zakonski uslovi. [...].“

Navodi podnosioca

41. Podnosilac zahteva tvrdi da je odlukama redovnih sudova povređeno pravo na jednakost pred zakonom, pravo na pravično i nepristrasno suđenje, pravo na zaštitu imovine i opšta načela sudskog sistema garantovana Ustavom i EKLjP.
42. Što se tiče prava na jednakost pred zakonom, podnosilac zahteva tvrdi: *“Povreda jednakosti u konkretnom slučaju postaje evidentna zbog činjenice da Apelacioni sud „favorizuje“ i „nagrađuje“ dužnika, na štetu poverioca – ovde podnosioca, ignorišući postojanje nesporne imovine dužnika, i kršeći i zanemarujući proceduralna prava podnosioca [...].“*
43. Što se tiče prava na pravično i nepristrasno suđenje, podnosilac zahteva tvrdi da je Apelacioni sud povredio ovo pravo zbog *“arbitrarnosti u donošenju*

odluka, odnosno neobrazloženja odluke.” Prema njemu, Apelacioni sud je “odlučio u suprotnosti sa dokazima iz spisa predmeta i da nije odlučio pravilno, nezavisno i nepristrasno.”

44. Pored toga, što se tiče ove tvrdnje, podnosilac zahteva naglašava da Apelacioni sud sa obrazloženjem koje je koristio u svojoj odluci *“otvoreno traži od PI [privatnog izvršitelja] [...] da prilikom odlučivanja [...] odbaci predlog poverioca - ovde predlagača, uz obrazloženje da ... predmet izvršenja – poslovni prostor [...] nije imovina dužnika I.J. već je imovina trećeg lica Sh.J. ... (majke dužnika)”*. Na taj način, on smatra da je Apelacioni sud predvideo rešenje slučaja, tako što nije dao opcije za izvršenje privatnom izvršitelju.
45. Pored toga, podnosilac zahteva naglašava da, iako izvršenje treba hitno razmatrati, redovni sudovi su prolongirali pitanje i onemogućili izvršenje *“vraćanjem predmeta bez ikakvog razloga na ponovni postupak, čas jednom, čas drugom, čas prvostepenom sudu, čas drugostepenom sudu i to najmanje tri puta zaredom do sada, vraćajući ga ponovo privatnom izvršitelju [...]”*. On je, takođe, istakao da je prošlo *“6 godina od odluke – res judicata – i 5 godina nakon rešenja o izvršenju”, a “presuda još uvek nije sprovedena”*.
46. Što se tiče prava na zaštitu imovine, podnosilac zahteva tvrdi da je Apelacioni sud povredio ovo pravo i tako mu onemogućio da dobije naknadu za iznos novca koji mu I.J. duguje i do toga je došlo kao posledica *“pogrešne odluke da navodno predmetni poslovni prostor nije imovina dužnika.”*
47. Na kraju, podnosilac zahteva se obraća Sudu sa sledećim zahtevom:

I. DA PROGLASI zahtev [...] podnosioca [...] PRIHVATLJIVIM;
II. DA UTVRDI da je došlo do povrede člana 31. Ustava [...] u vezi sa članom 6.1 Evropske konvencije o ljudskim pravima;
III. DA UTVRDI da je došlo do povrede člana 46. Ustava [...];
IV. DA UTVRDI da je došlo do povrede člana 24. Ustava [...];
V. DA PROGLASI NEVAŽEĆIM:
1. Rešenje Apelacionog suda Kosova Ac.br. 1961/15 od 16.11.2015. godine i
2. Rešenje Osnovnog suda u Peći – ogranak u Istoku PPP.br. 3/014 od 17.04.2015. god.
VI. Da ostavi NA SNAZI NALOG privatnog izvršitelja [...] P.br. 33/14 od 24.09.2014. godine [...]
VII. Da NALOŽI prenos prava svojine u katastarskim knjigama [...] na osnovu NALOGA privatnog izvršitelja [...] ODMAH po donošenju ove presude.
VIII. Da NALOŽI Osnovnom sudu u Peći – ogranak u Istoku i privatnom izvršitelju [...] da dostave Ustavnom sudu informacije o preduzetim merama za izvršenje presude Ustavnog suda.

P.S. Da u vezi sa zahtevom podnosioca za izdavanje privremene mere [...] donese ODLUKU

I. Ustavni sud ODOBRAVA privremenu meru [...] tako da:

II. Sud NALAŽE javnom beležniku iz Istoka i svakom drugom javnom beležniku u Republici Kosovo da ne sastavlja bilo kakav ugovor o kupoprodaji nepokretnosti, zakupu, izgradnji ili o bilo kojoj drugoj pravnoj radnji [...].”

Prihvatljivost zahteva

48. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje precizirane Zakonom i Poslovnikom.

49. U tom smislu, Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

50. Sud se poziva i na član 47.2 [Individualni zahtevi] Zakona, koji predviđa:

“[...] 2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

51. Pored toga, Sud se poziva i na pravilo 36 (1) (b) Poslovnika, koje predviđa:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

[...] (b) samo ako su iscrpljena sva delotvorna pravna sredstva, koja su na raspolaganju po zakonu, protiv pobijene presude ili odluke, [...].”

52. U tom smislu, Sud podseća da podnosilac zahteva osporava rešenje (Ac. br. 1961/2015 od 16. novembra 2015. godine) Apelacionog suda, kojim je potvrđeno rešenje (P. br. 3/014 od 24. septembra 2014. godine) Osnovnog suda. Tom prilikom, Apelacioni sud je potvrdio da nalog (P. br. 33/14 od 24. septembra 2014. godine) privatnog izvršitelja treba da se vrati na ponovno odlučivanje, s obzirom da se još uvek nije razjasnilo pitanje predmeta izvršenja.

53. Sud, takođe, podseća na tvrdnje podnosioca zahteva da mu se odlukom Apelacionog suda krše prava garantovana članovima 24. 31. 46. i 102. Ustava i prava garantovana članom 6. stav 1. EKLjP i članom 1. Protokola 1. EKLjP.

54. U tom smislu, Sud primećuje da se sve tvrdnje podnosioca zahteva odnose na odluku Apelacionog suda koja sama po sebi nije pravosnažna po pitanju izvršenja. Podnosiocu zahteva se ovom odlukom ne uskraćuje pravo da dobije naknadu za usluge advokature koje je pružio I.J., koje je potvrđeno i sudskim odlukama u prvom i drugom stepenu (vidi stavove 21 i 25). Drugim rečima, Sud opaža i ne osporava činjenicu da je podnosilac zahteva već stekao pravo na nadoknadu i odluke u vezi sa njegovim pravom na nadoknadu su postalne pravosnažne. Shodno tome, podnosilac zahteva treba da dobije dodeljenu nadoknadu.

55. Sud primećuje da je osporenom odlukom Apelacioni sud samo potvrdio tvrdnje Osnovnog suda da je pitanje predmeta izvršenja, koje bi moglo da se koristi za ostvarivanje novčanog zahteva podnosioca, još uvek sporna stvar i shodno tome, privatni izvršitelj treba da uzme u obzir ovu činjenicu prilikom ponovnog suđenja ovog predmeta.
56. U tom smislu, Sud podseća na obrazloženje Apelacionog suda prilikom odbijanja žalbe podnosioca zahteva, kao neosnovane. On je naglasio:

“[...] Privatni izvršitelj [...] nije ocenio činjenicu da se prilikom podnošenja predloga za izvršenje, koja je bila imovina dužnika i to sa nekim imovinskim izvodom. [...] Ne može biti izvršenje ako predmet izvršenja ne pripada dužniku [...].

Činjenica je da odredbe člana 205 stav 1 i 2 ZIP određuju situaciju kod izmene vlasnika nepokretne stvari tokom vođenja izvršnog postupka ... Ali u konkretnoj situaciji izvršni postupak je počeo dana 18.05.2012. god., dok je Sh. J. sa rešenjem prvostepenog suda u Istoku, N. br. 23/010 od 05.04.2011. god., koje je pravosnažno od 03.05.2011. god i prema istom vlasnik nije dužnik nego drugo lice, odnosno Sh. J. i ovo se desilo pre nego što je počeo izvršni postupak, a ne tokom izvršnog postupka. Ova situacija treba da se pojaśni od strane privatnog izvršitelja i stranaka u ovom postupku, na ponovnoj obradi kod privatnog izvršitelja.”

57. Sud primećuje da obrazloženje Apelacionog suda jasno pokazuje da je postupak za utvrđivanje predmeta izvršenja sporno pitanje koje još uvek nije rešeno, jer stranke u postupku imaju različite tvrdnje po ovom pitanju. Privatnom izvršitelju su data uputstva o tome kako treba da postupa u ponovnom razmatranju ovog slučaja izvršenja.
58. U svetlu ovih činjenica, Sud naglašava da nije njegova uloga da se upliće u pitanje utvrđivanja činjenica od strane redovnih sudova, jer su oni nadležni da odlučuju u vezi sa utvrđivanjem činjenica i tumačenjem zakona koji se odnose na konkretan slučaj.
59. Sud naglašava da je ovakav pristup u potpunom skladu sa principom subsidijarnosti, koji zahteva od podnosioca zahteva da pre nego što se obrate Ustavnom sudu, treba da iscrpe sve proceduralne mogućnosti u redovnim sudovima u cilju sprečavanja povrede prava i sloboda garantovane Ustavom, ili isprave eventualne povrede prava garantovane Ustavom.
60. Obrazloženje za pravilo iscrpljenosti je da priušti relevantnim organima, uključujući redovne sudove, mogućnost da spreče ili isprave navodnu povredu Ustava. Ovo pravilo se zasniva na pretpostavci da će pravni poredak Republike Kosovo obezbediti delotvorna pravna sredstva protiv povreda ustavnih prava. Ovo je važan aspekt subsidijarnog karaktera Ustava (vidi: rešenje o neprihvatljivosti: *Univerzitet AABRIINVEST SH.P.K. Priština protiv Vlade Republike Kosova*, KI41/09, 21. januara 2010. godine, i vidi; *mutatis*

mutandis, ESLjP, *Selmouni protiv Francuske* br. 25803/94, odluka od 29. jula 1999. godine).

61. Kao rezime, Sud smatra da u ovom slučaju nema konačne odluke nadležnog organa koja u ovoj fazi može da bude predmet razmatranja od strane Ustavnog suda. Shodno tome, Sud smatra da je zahtev podnosioca preuranjen, jer nisu iscrpljena sva pravna sredstva na raspolaganju u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 47.2 Zakona i pravilom 36 (1) (b) Poslovnika.

Zahtev za raspravom

62. Podnosilac zahteva je, takođe, tražio od Suda da zakaže raspravu *“kako bi se razmotrili dokazi i navodne činjenice [...]”*
63. Sud podseća da, na osnovu člana 24. Zakona u vezi sa pravilom 39 (2) Poslovnika, nije u obavezi da održi raspravu. Sud može da naloži održavanje rasprave ako utvrdi da je neophodno da se razjasne dokazi. Budući da je slučaj preuranjen, Sud ne smatra da je neophodno da se održi rasprava i shodno tome, zahtev podnosioca se odbija.

Zahtev za privremenom merom

64. Podnosilac zahteva traži od Suda da uvede privremenu meru, odnosno *“NALOŽI javnom beležniku iz Istoka i svakom drugom javnom beležniku u Republici Kosovo da ne sastavlja bilo kakav ugovor o kupoprodaji nepokretnosti, zakupu, izgradnji ili o bilo kojoj drugoj pravnoj radnji ili poslu koji se odnosi na nepokretnost koja se vodi na ime gđe Sh.J. iz Istoka [...]”*
65. Kako bi Sud dozvolio privremenu meru, u skladu sa pravilom 55 (4) i (5) Poslovnika, treba da utvrdi:

“(a) da je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera pokazala prima facie slučaj (...), ukoliko prihvatljivost još uvek nije utvrđena, prima facie slučaj o prihvatljivosti predmeta;

(b) je strana koja zahteva uvođenje privremenih mera je dokazala da će pretrpeti nepopravljivu štetu ukoliko se ne dozvoli privremena mera; ili

[...]

Ukoliko strana koja zahteva privremene mere nije pokazala potrebne prikaze, Veće za razmatranje treba da preporuči odbijanje zahteva.”

66. Kao što je gore naglašeno, podnosilac zahteva nije pokazao *prima facie* slučaj o prihvatljivosti zahteva. Shodno tome, zahtev za privremenom merom treba da se odbije kao neosnovan.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 47. Zakona i pravilima 36 (1) (b), 55 (4), 56 (2) i 56 (3) Poslovnika 6. februar 2017. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi